

ὁ ἡδύφωνος Λεξ. Πρω. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1. β) Ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων γλυκὺ κελάδημα Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Γλυκολάλητα πουλλάκια | μέσ' ἔς τὸ λόγγον φωλιασμένα
Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1β. γ) Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων,
ὁ γλυκύηχος Λεξ. Πρω. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς 1γ.

γλυκολαλιὰ ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. λ α λ ι ᾶ.

Ἡ εὐχάριστος, ἡ οἶονεὶ γλυκεῖα λαλιὰ ἔνθ' ἄν. β) Ἐπὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὺ κελάδημα Λεξ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ὁ λ α λ η μ α 1.

γλυκόλαλος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἄργ. Πάτρ.) Πόντ. (Ἰνέπ.)—Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2, 12 καὶ 71 Δ. Σάρρ., Ἐκάβ., 98 Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. θέατρ., 99 καὶ 280, Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 36 Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 68 Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 120—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γλυκόλαλους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ς. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 20 (ἐκδ. Hesseling-Pernot).

Ὁ ὁμιλῶν γλυκέως, ἡδέως, εὐαρέστως Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Συνασσ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἄργ. Πάτρ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.)—Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2, 71 Δ. Σάρρ., Ἐκάβ., 8 Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. θέατρ., 99 καὶ 280, Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.: Γλυκόλαλο παιδί Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 227. Γλυκόλαλο στόμα Λεξ. Δημητρ. Διαβαίνοντας ἀπὸ πολλοὺς βαθυστόχαστους κήρυκες καὶ γλυκόλαλους δουλευτάδες τῆς λαϊκῆς παράδοσης Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2, 71. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 20 (ἐκδ. Hesseling-Pernot) «καὶ ἡ γλῶσσα σου ἡ γλυκόλαλος ζάχαριν μὲ τὸ μέλι». β) Ὁ ἡδύφωνος, ὁ καλλίφωνος Κρήτ. Πελοπν. (Ἄργ. Πάτρ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γλυκόλαλο πουλλὶ Ἀργ. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε τ' ἀχειλάκι σου, γλυκόλαλο πουλλὶ μου,
καὶ δῶσ' μου μιὰ παρηγοριὰ πὼς θὰ γενῆς δική μου Κρήτ.

Φαλάκρισες, γέρο-Βοδιᾶ, μὲ τὰ κρύα νερά σου,
τίς γλυκόλαλες πέρδικες καὶ μὲ τὰ ἔλατά σου Πάτρ. || Ποίημ.

Πουλλιά μικρὰ γλυκόλαλα λογιῶν λογιῶν χιλιάδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ η τ ο ς 1β. γ) Ὁ ἡδέως, γλυκέως ἡχῶν Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. κόσμ., 120 Σ. Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 68 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 36—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀκούστηκαν οἱ καμπάνες, καμπάνες γλυκόλαλες Π. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν. Γλυκόλαλο βροντολόγημα, ποὺ ἔσχιζε τὴν ἡσυχία αὐτόθι. Γλυκόλαλη φλογέρα Λεξ. Δημητρ. Γλυκόλαλο ρέμα - κονδουνητὸ αὐτόθι. || Ποίημ.

Ἀχ, μακριὰ σου! Ὅσα σούρουπα δὲ θ' ἀκούω πρὸς τοὺς ἡχούς
τοῦ γλυκόλαλου σήμαντρον ποὺ μὴνᾶει ἔς τὸ σπερνὸ Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

Γιὰ νὰ δοξάζῃ τὴ ζωὴ, γλυκόλαλη φλογέρα
Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ὁ λ α λ η τ ο ς 1γ.

γλυκολαλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ἡπ.—Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 260 Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 45, Ἀσάλ. Ζωή², 62.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ὁ λ α λ ο ὦ σ α. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 22 (ἐκδ. Hesseling-Pernot).

Ἡ ὁμιλοῦσα γλυκέως, ἡ ἔχουσα γλυκεῖαν ὁμιλίαν, φωνὴν Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἔνθ' ἄν.: Ἐκείνη πρὸ τρυφερῆς, πρὸ γλυκολαλοῦσα, πρὸ ἐρωτεμένη Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ποιός εἶσ' ἐσὺ ποὺ μὲ ξυπνᾷς πρωΐ; Λέν εἶσαι ἡ διὰνα γλυκολαλοῦσα τὴν τραχειὰ τοῦ στρατιώτη ζωὴ

Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², ἔνθ' ἄν.

Γλυκοαίματες, γλυκολαλοῦσες | ἡ ὥρα κι ἄς κλαίῃ καὶ ἡ καρδιά

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., ἔνθ' ἄν. β) Ἐπὶ πτηνῶν, ἡ καλλι-κέλαδος Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐρωτοπαίγν., 22 (ἐκδ. Hesseling-Pernot) «ἄσπρη σὰν τὸ τριαντάφυλλον, κόκκινη οἶον τὸ ρόδον, | γλυκολαλοῦσα πέρδικα, πολλῶν καρδιῆς μαραίνει». Συνών. γ λ υ κ ὁ κ ε λ α η δ ο ὦ σ α.

γλυκολαλῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Πρω. γλυκολαλάω Λεξ. Πρω. Δημητρ. κ.ά. γλυκουλαλῶ Ἡπ. (Κόνιτς.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. λ α λ ῶ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Διαλέγομαι μὲ εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκεῖαν φωνὴν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ λ υ κ ὁ μ ι λ ῶ.

2) Ἄδω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν, συνήθ. ἐπὶ πτηνῶν πολλαχ.: Ὁ ἄνθρωπος εἴτε μὲ ὄργανο γιομίζει τὸν ἀέρα μελωδίης, εἴτε μὲ τὸ λαρυγγί του γλυκολαλεῖ τὸν πόνον του ἢ τὴ χαρὰ του Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 69. || Ἄσμ.

Τώρα τὰ πουλλιά, τώρα τὰ χιλιδόνια,
τώρα οἱ πέρδικες γλυκουλαλοῦν κι λένι

Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Τώρα ἡμέρα 'ναι, τώρα ἡ αὐγὴ χαράζει,
τώρα τὰ πουλλιά, τώρα τὰ χελιδόνια,
τώρα οἱ πέρδικες γλυκολαλοῦν καὶ λένε

Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ξύπνα, χαρὰ τσῆ γειτονιάς, κορμὶ μὲ δίχως γνώμη,
τ' ἀηδόνια σου γλυκολαλοῦν γ' ἐσὺ κοιμάς' ἀκόμη;

Κρήτ. || Ποίημ.

Καὶ ἔς τὸ κλουβὶ κλεισμένο καναρίνι
γλυκολαλεῖ κι ἀνήσυχο πετᾶ

Ι. Πολέμ., Κεϊμήλ., 23.

Κ' ἔνα πουλλί, χρυσὸ πουλλί, | ἄρχισε νὰ γλυκολαλῇ
σὲ πέτρα φουκιωμένη

Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 145. 3) Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἡχῶ κατὰ τρόπον γλυκύν, τερπνόν, καὶ μετβ., παίζω μουσικὸν ὄργανον κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἡχῇ τοῦτο εὐχαρίστως, γ λ υ κ ὧ ς Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Καταφύγ.)—Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 69 Αἰμ. Δάφν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 71—Λεξ. Δημητρ.: Μέσ' ἔς τὴν ὥρα ἐγλυκολάλει ἡ φλογέρα τ' Ἀργύρη ἔς τὸ Βαθυλάκωμα Κ. Πασαγιάνν., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.:
Γιὰ πάρ'τι μι κι σύρτι 'μι σὶ μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα
κι φέρ'τι κι τὸν ταμπουρᾶ νὰ τὸν γλυκονκαλήσου
Γρεβεν.

Στρώσ'τι μου φύλλα κι κλαδιά κι βάλ' τι μι νά κάτσουν
κι φέρ'τι μου τὸν ταμπουρά νά τὸν γλυκουλαλήσουν
Αἶν. || Ποίημ.

Καὶ μιὰ ἁρμονία γλυκολαλεῖ,
κιθάρα, φλάουτο καὶ βιολί

Αἶμ. Δάφν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 71.

γλυκολαμπυρίζω Δ. Σολωμ., 215.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ α μ π υ ρ ῖ ζ ω.
Γλυκέως, εὐχαρίστως λαμπυρίζω.

γλυκολάμπω Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 385 Γ. Ξε-
νοπ., Μαργάρ. Στέφ., 169 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 118 καὶ 284.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ἄ μ π ω.

Ἐκπέμπω λάμπιν εὐχάριστον, γλυκεῖαν ἔνθ' ἄν.: Δὲν
ἔβλεπε 'ς τὴ στρώση τῆς ζωῆς του παρὰ φῶς· τὰ μαῦ-
ρα τὰ σκοτεινισμένα ἀρχίνασαν τώρα νὰ γλυκολάμπουνε
κι αὐτὰ Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Ἐπὶ τοῦ μελανοῦ οὐρανοῦ
γλυκολάμπουν οἱ ἀστερισμοὶ Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καθὼς μέσ' τοῦ Παράδεισου τὴν ἀνθόπλεχτη σκηνή
γλυκολάμπει τῶν ἀγγέλων μαγεμέν' ἢ καλλονή
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 284.

Καὶ ἰδῆς τοῦ κάμπου τὴν ἐλιά δροσόβολη ν' ἀνθίζη
καὶ τοῦ γιγαλοῦ τ' ἀφρόστηθα νὰ γλυκολάμπουν πέτρα
Φ. Πανᾶς, ἔνθ' ἄν., 118.

γλυκολάχανο τό, Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ.
(Ἀργυρᾶδ. Λύχιόν. Κάσ. Καρουσ. Κασσιόπ. Συναρᾶδ. Σπαρ-
τερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὀθων. Παζ. γλυκουλάχανου Μακεδ.
(Σταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ οὐσ. λ ἄ χ α ν ο.

Τὸ φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (Tordylium offi-
cinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιανθῶν (Umbelliferae) ἔνθ' ἄν.
Συνών. γ λ υ κ ἄ δ ι 3, γ λ υ κ ο ὄ σ α 3, κ α υ κ α λ ῖ -
δ α, μ ο σ κ ο λ ἄ χ α ν ο, μ ο σ κ ο π α π π α δ ι ἄ.

γλυκολεμονιά ἡ, Κεφαλλ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος—Θ. Παύλ.,
Πορτοκαλλ., 4 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 316 καὶ 343 Ν.
Λύχν, Ὀδηγ. καλλιεργ., 46 — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 472
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κρήτ. (Βιάν.) Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.)—Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημῶδ. ὄνομ. φυτ., 15 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. γλυκολεμονιά Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ἔ μ ο ν ο.

Ποικιλία τοῦ δένδρου Κίτριον ἢ λεμονέα (Citrium limo-
nius) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Hesperidae) με ξι-
νόγλυκους καρπούς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Εἶδα 'χεις, γλυκολεμονιά, κ' ἐπέσανέ σου τ' ἄνθη,
βὰ νὰ 'σπασεν ἢ γάστρα σου γῆ τὸ νερό σ' ἐχάθη;
Κρήτ.

Ἐκὼς δὲν ἔκαμα ἀρχὴν νὰ σκίσω τὴν καρδιά μου,
νὰ τραουδῶ καὶ νὰ 'παινῶ τὴν-γλυκολεμονιά μου
Ρόδ.

γλυκολεμονίτσα ἡ, Κρήτ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ο λ ἔ μ ο ν ῖ ἄ.

Γ λ υ κ ο λ ἔ μ ο ν ῖ ἄ εἰς θωπευτ. ἔννοιαν: Ἄσμ.

Νύφη, εἶδα 'χεις καὶ γρινιάζεις, | ποὺ 'χεις ἄδρα καὶ ται-
ριάζεις;

ποὺ 'χεις ἄδρα παλληκάρη | κ' εἶχες μοῖρα νὰ σὲ πάρη;
ἔχει κορμωστάσι βίτσα | σὰν τὴ γλυκολεμονίτσα.

γλυκολέμονον τό, γλυκολέμονο Ἀνδρ. Θράκ. (Μάδουτ.)
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Νάξ. (Μέλαν.
Ρόδ. Σῦρ. Χίος—Κορ., Ἀτ., 1,238 καὶ 5,42—Λεξ. Περίδ.
Αἶν. Πρω. Δημητρ. γλυκολέμονον Κύπρ.—Κορ., Ἀτ., 1,238
καὶ 4,42—Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ. γλυκολέμονο Πελοπν.
(Γαργαλ. κ.ά.)—Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,184 — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ καὶ τοῦ οὐσ. λ ε μ ὸ ν ῖ, παρὰ
τὸ ὅπ. καὶ λ ε ῖ μ ὸ ν ῖ.

1) Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο λ ἔ μ ο ν ῖ ἄ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.
β) Μεταφ., ἐπὶ προσφιλοῦς προσώπου Κάρπ. Κάσ.
Κρήτ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἀχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
σὲ μακρινὰ νερά 'πεσε καὶ 'ὲ τὸ βρίσκω πρὸς μου
Κάσ.

Ἀχι, τὸ πορτοκάλλι μου, τὸ γλυκολέμονό μου
εἰς σὲ βαθιὰ νερά 'πεσε καὶ δὲν τὸ βγάνω βλιό μου
Κρήτ.

Ποῦ πῆε κ' ἐν ἐφάνηκε 'ποὺ τὶς ἀτοὺς ἀτός μου,
κι ἀποὺ τὰ γλυκολέμονα τὸ γλυκολέμονό μου;
(ἀτός = ἀετός) Κάρπ.

Ὡ γλυκοπορτοκάλλ-λ^d ι μ-μον, καὶ γλυκολέμονόμ-μον,
ποὺ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἑαυτόμ-μον
Ρόδ.

Κοιμήσου, γλυκολέμονο, κοιμήσου, ἀγγελούδι,
ποὺ 'σαι τ' ἀγγέλου γέννημα καὶ τοῦ Θεοῦ τραγούδι
(βαυκάλλ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.) 2) Εἶδος πορτοκαλλίου με γλυ-
κεῖαν τὴν γεῦσιν Κάρπ.

γλυκολιγώνω ἑναχ. Μετοχ. γλυκολιγωμένα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. λ ι γ ὶ ν ω.

Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ μετὰ ἡδύτητος λιγωμένοι: Ἄσμ.
Νὰ φίληγα τὰ μάτια σου τὰ γλυκολιγωμένα,
ποὺ κάνουν τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα!

γλυκόλογο τό, σύνθη. γλυκόλογον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. κ.ά.) γλυκόλογος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ πληθ. γ λ υ κ ὸ λ ο γ α, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ -
κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ὸ γ ι α, πληθ. τοῦ λ ὸ γ ο ς.

Συνήθως κατὰ πληθ., εὐχάριστοι, τερπνοί, κολακευτικοί,
οἶονεῖ γλυκεῖς λόγοι σύνθη.: Τὸν ἐπίασε μὲ τὰ γλυκόλογα
καὶ τὸν κατάφερε σύνθη. Μοῦ 'πε ἕνα-δυὸ γλυκόλογα καὶ μὲ
καθησύχασε Σῦρ. Γρίνιες καὶ βρισιές δὲν εἶχε πάντα ἢ Ζα-
φειρούλα. Εἶχε καὶ γλυκόλογα καὶ χάδια. Γ. Ξενόπ., Τὸ Ζα-
κυνθ. μαντήλ., 78. Ὅλες τὸν περιτριγυρίζουν μὲ γλυκόλογα,
μὲ μάτια λιγωμένα, μὲ νάζια ἐρωτικά Κ. Σκόκ., Σκίτσα, 83.
β) Λόγος ἐρωτικὸς πολλαχ.: Ξεμύγλισε τὴν κοπέλα μὲ τὰ
γλυκόλογα κοιν. || Ποίημ.

Σὲ μιὰς πεντάμορφης τὰ στήθη ἐπάνω,
μὲ δυὸ γλυκόλογα, μὲ γέλιο πλάνο

Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην., 86. γ) Λόγος παρηγορητικός, πα-
ραμυθητικός πολλαχ.: Ὁ κάθε φτωχὸς εὗρισκε χέρι ἀγα-
πημένο τὴ Νακομήτρα νὰ τὸν πορέψη μὲ κάθε βοήθεια καὶ
μὲ γλυκόλογο Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 67 || Παροιμ. φρ.

Ἀν θές, ἀφέντη, βόηθα με κι ἄσ' τα τὰ γλυκόλογα
(ἐπὶ τῶν αἰτουμένων οὐσιαστικῇ καὶ ὄχι διὰ λόγων ὑπο-
στήριξιν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ποίημ.

